

Anays M.

*Confesiunile unei
fete rele*

Bookzone.ro

BUCUREȘTI 2018

www.confesiunileunefeterele.ro

Am deschis ochii cu senzația că oasele mi-au fost strivite, mușchii frământați și nervii dezlipiți de la locul lor.

Doamne, ce noapte!

Sunt Anays. Așa mi se spune aproape dintotdeauna. Parcă nici nu-mi mai știu numele real. Dar nu-mi pasă. Nu-mi trebuie un nume gol. Îmi trebuie un trup gol. Cred că în jurul acestei nevoi mi-am construit o mare parte din viață. Un trup gol în care să bată o inimă impulsivă. Asta caut. Asta vânez. Nu, nu aștept, precum alte femei, să fiu văzută, băgată în seamă și, eventual, cucerită. Eu mă duc la țintă, eu știu ce vreau și ce-mi trebuie. Îmi iau singură, nu stau ca nimeni să-mi dea ceva pe tavă, fie ea tavă de argint. Nu mai fac de mult greșea să gândesc despre mine că sunt o reprezentantă a sexului slab și să mă împăunez cu debilitățile lui.

Eu sunt unică, om din întâmplare, femeie prin vocație.

Dacă mă întrebi câți ani am, nu-ți răspund. Ce te interesează? Eu nu-mi măsoz viața în ani care trec, ci în iubiri - consumate, incandescente, neîntâmpalte. Le port cu mine ca pe niște tatuaje. Și știi cum e, cu unele te mândrești, de altele ți-e cam rușine, deși nu-ți e, dar... toate sunt ale tale și ăsta este singurul lucru care contează.

Sunt pragmatică și hedonistă. Uneori, cinică. Nu mi-e frică să recunosc, asta sunt și de schimbat nu mă mai schimb, căci sunt, în sfârșit, cea mai bună variantă a mea. Sau a alteia. A oricărei femei.

Pasionată de iubire, ahtiată după senzații, amatoare de sex. Mare amatoare. Însă nu oricum, nu de orice fel, nu oricând și, mai ales, nu cu oricine.

Pe bărbat trebuie să-l duci de nas. Fie că-i pui fusta în cap, fie că doar o ridici discret și-l lași să creadă că a fost o greșeală sau doar un nevinovat gest neintenționat, fie că i-o arăți insistent, dar numai de la distanță. Te uiți, dar nu pui mâna. Nu e a ta. *Dacă ar putea să fie? Poate! Dacă e a altuia? Nu știi! Dacă e altora? De ce nu?* Îl lași s-o adulmece de la distanță. Să și-o imagineze, s-o viseze, s-o devoreze în gând și-n somnul agitat, cu vise erotice și erecții irosite în șervețele. Ce degradant, nu? Așa se vânează bărbatul.

I-o dai pe la nas și când crede că a pus mâna - și nu numai - și se pregătește să te ia în stăpânire, hai sictir, că nu-i chiar așa, drăguțule!

Bărbatul, dacă nu e fiert, nu te mai vrea. Bărbatul, dacă nu e ațâțat și nu are senzația că nu te poate avea, nu te mai vrea. Bărbatul, dacă nu crede că lui i-a venit ideea, că el te-a văzut primul și datorită calităților lui prea multe la număr ți-a stârnit interesul - dar ce zic eu, interes, amorul, pasiunea, patima, nebunia -, nu te mai vrea! Nu-i mai trebui. Te trimite, fără preaviz, la reciclare și trânteste satisfăcut ușa în urma ta...

Când o să mor - și asta, desigur, nu e doar o supoziție, ci poate singura certitudine din viață - se vor fi terminat toate. Iar eu am de gând să aștept moartea cu fusta șifonată și ușor ridicată, cu buzele răsfrânte de atâtea sărutări furate sau oferite, cu carnea dulce-obosită de atâtea frământare sălbatică și cu sufletul în fundul gol.

Vreau să mor făcând sex.

O moarte orgasmică, sălbatică și dementă. Pe măsura mea.

Doamne, ce noapte!

Bărbatul de lângă mine încă doarme, gol. Respiră ritmic și, din când în când, tresare în somn. Probabil că visează că facem dragoste.

Suntem undeva la câteva sute de kilometri de orașul nostru, într-o cameră de hotel. Am ajuns aseară, după ce am condus ca nebunii, cu rândul. Nu putea să se concentreze la drum, căci mâna mea căuta neliniștită zvâcnirile din pantalonii lui. Când am condus eu, a încercat să mă pipăie, să-mi întoarcă favorul. Dar i-am întors eu un dos de palmă. Acum conduc, nu fac sex. Și mi-am aprins o țigară. Trăgeam cu ochiul - într-o manieră voit grosolană, ca să mă vadă - către centrul virilității lui și asta îi trimitea foc în plex. M-a bufnit și râsul, așa că am hohotit cu poftă și am tras și mai cu poftă din țigară. Șoseaua era liberă, condusul - o plăcere vinovată. L-aș fi întins chiar acolo, pe caldarâm, dacă nu aș fi știut că și el își dorește asta. Dar așa... să mă aștepte, să mă dorească, să facă implozie...

Ne-am cazat pe fugă, i-am interzis să mă atingă în public, însă, din greșeală, îl atingeam eu când cu soldul, când cu sânul. I-am șoptit la recepție că, în timp ce el semna și plătea camera, eu mi-am scos chiloții. Și că m-a văzut băiatul de la bagaje, care, misterios, dispăruse pe ușa din spatele lui, roșu ca racul. *Mi-am dat seama că se holbează la mine, așa că i-am aruncat o privire scurtă, aparent mânioasă, apoi am amplificat gesturile prin*

care lenjeria-mi aluneca de-a lungul picioarelor. Probabil că acum și-o freacă, i-am zis râzând iar. Dar asta mă excitase.

În lift, i-am luat mâna și i-am dus-o, peste fustă, între picioare. Apoi i-am luat pulsul și, pe negândite, i-am deschis șlițul. Membrul întărit a zvâcnit scurt și a dat să se elibereze din strânsoarea lenjeriei. Mi-am retras mâna, i-am dat-o și pe a lui la o parte și am început să-mi mai caut o țigară. Eu, întotdeauna, fumez țigara de după, înainte.

Când am intrat în cameră, a trântit ușa cu piciorul, și-a aruncat cât colo haina și geanta, și m-a trântit cu spatele de ușă. Să avem pardon, nu mi-am terminat încă țigara, așa că l-am împins ușor și, în timp ce fumam cu stânga, cu dreapta am început să-i deschid nasturii de la cămașă. Și-a scos singur pantalonii, nărăvaș și nerăbdător. I-am făcut semn să mă aștepte și m-am refugiat în baie. Am aruncat țigara în chiuvetă și m-am privit în oglindă, până în albul ochilor. Îmi venea să mă cert, îmi venea să râd - iar -, îmi venea să mă iau la palme, dar, până la urmă, mi-am făcut doar ștrengărește cu ochiul și am început să mă aranjez. Eram încă fresh, în ciuda drumului lung. El era plecat într-o delegație. Așa știa prietena mea. Moor de răs. Auzi cum sună. Soțul prietenei mele este în călduri, alături, așteptându-mă turbat, cu o erecție monumentală, iar eu stau în baie și filosofez. Păi, îmi zic în timp ce-mi aranjez sânii în sutienul minuscul pe care încă îl mai port, acum câteva zile se plângea de el că e un porc, un jeg și că-i vine să-l dea afară pe ușă de nemernic ce e. Eu l-am considerat gata dat afară, așa că l-am luat cu mine. Din

nou. Ultima dată însă a fost cu ani în urmă, înainte să o cunoască pe ea, nevastă-sa și prietena mea. Atunci l-am lăsat doar pentru că prea schelălăia ca un cățel fără stăpân când îl băgam în seamă. Mă, C, ești bărbat sau te scapi pe tine de fericire când îți dă atenție o femeie? Însă au trecut 15 ani de atunci și cățelul de altădată e ditamai dulăul. Îmi place. Sper să fie mai bun la pat decât țin minte.

Am ieșit din baie și-am dat-o în mă-sa de strategie, am sărit lacomă pe el. Am uitat dacă atunci, demult, apucasem să-l și iubesc, dar uite că mă excita tacticos, căci pe cât de nerăbdător păruse mai înainte, acum, că preluase comanda și rolurile se inversaseră doar pentru scena de amor, începuse să mă ia în stăpânire bucată cu bucată. Nu e rău, se pare că nu a pierdut ultimii ani, probabil că se deșteptase și el prin paturile femeilor de după mine - cea de atunci - și până la mine - cea de acum. M-a întors pe toate părțile, dezvelind și acoperind la loc, renunțând doar la bluză, nu și la fustă, sutien sau pantofi. La ăia am renunțat eu, ca să nu-i înfig un toc în cele mai moi părți ale corpului, să mă țină minte și pentru altceva. Mă miram că rezistă atât și am înțeles că vrea să mă facă să-l implor eu, să-i cerșesc înnebunită să mă pătrundă. Îl doream și, cum știam că oricum avea să se întâmple, n-am vrut să-i dau satisfacție. Măinile mele îl căutau și îl abandonau ca într-un pervers joc de te iau/nu te vreau. Vedeam că tremură și eventualitatea unei ejaculări precoce mi-ar fi frânt noaptea. Și chiar nu aveam chef să repetăm experiențele tinereții, când nopțile de amor se terminau

în lacrimi și păreri de rău. Din partea lui, că eu eram prea scârbită.

Când a văzut că mă întind după țigări, însă, a dat-o și el în mă-sa de strategie - uitase, mititelul, cu cine are de-a face...

Recunosc că a fost o noapte vâscoasă. Am vrut să mai fac iar sex cu C și uite că nu a fost doar atât. Mi-a trezit și niște amintiri. Cam incomode. Am zis că n-o să-mi pese de ele, ce dacă revin la viață. Și nu că îmi pasă, dar mă sâcăie.

N-am vorbit despre noi. Nu cred că e cazul. Noi avem o aventură, nimic mai mult. Iar mie îmi plac aventurile. Totul sub control.

Fumez și-mi adun lucrurile. Deja am stat prea mult. Știu că el va veni după mine. Și asta, în loc să-l descalifice în ochii mei, cum ar fi normal, ridică o ușoară întrebare. Mă va flata gestul lui disperat cu care mă va apuca de mână - din nou - cu intenția de a mă opri sau măcar de a mă abate din drumul meu. Asta nu înțeleg bărbații cărora le-am dat voie în patul meu. Le-am dat voie doar acolo, nu și în suflet. Iar din drumul meu nu mă întoarce nimeni.

Salvatori bipezi închipuiți.

Pentru C voi face, poate, o excepție. Cu el voi continua. Dar nu acum.

Imediat ce ies din cameră, îmi sună telefonul. În mod normal, nu aş răspunde, însă acum chiar am nevoie de cineva să mă ducă acasă, iar călătoria cu trenul, oricât de fascinantă ar putea fi, azi nu mi se pare o idee bună. Faptul că aş putea cunoaște oameni noi, poate alți bărbați dornici să mă revadă și după ce trenul va fi ajuns în gară, acum mă plictisește.

Răspund. E R. Îi spun că am nevoie de el. Restul argumentelor nici nu mai contează, nu le-ar auzi, așa că nu mă mai obosesc să i le servesc. Îi dau doar adresa de unde să mă ia – un restaurant din apropiere – și mă îndrept plictisită către terasa acestuia. Va dura ceva până când R va ajunge, așa că am timp de pierdut.

După ce chelnerul mi-a lăsat comanda și o otheadă grea de înțelesuri, telefonul sună iar. De data asta, e C. S-a trezit și nu m-a mai găsit în brațele lui, acolo unde îmi este locul. Nu vrea să mă piardă iar. Nu își poate permite să riște.

Mie, în schimb, îmi place riscul.

Fără risc, frică sau adrenalină, o relație moare încet, de plictiseală.

Îi spun că poate ne vom revedea. Dar nu acum, să nu mai insiste. Nu știu dacă el merită vreo șansă în plus, dar sigur merit eu.

Acum nu mai obolesc niciodată să fiu eu însămi. Găsesc în esența ființei mele rațiunea de a continua și nu mai accept să fiu condiționată de prezența vreunui bărbat anume. Mereu am câte un bărbat alături, însă nu întotdeauna același. Deocamdată.

Viața însăși este o ruletă rusească, cu deosebirea că, în loc de un glonț pe țevă, are cinci. Ce șanse sunt să nu te nimerească vreunul? Insignifiante. Pe mine, de-a lungul timpului, m-au cam nimerit toate. Și i-am zărit și cartușiera. Deci, continuăm să jucăm. Asta nu mă va opri, desigur, de la nimic. Nu-mi pasă. Nu îmi mai pasă. Nu are ce să-mi facă. Mai exact, nu mai are ce să-mi facă. Am crescut să mă iubesc mai mult decât toți bărbații care mi-au declarat vreodată amor etern. Și nu au fost puțini, și nu au fost toți mincinoși...

Sunt făcută dintr-un amestec nefiresc de substanțe, întâmplări, iubiri și proiecții. Din control și dezmăț, din rațiune și patimă, iar viața mea refuză să fie liniară. Viața mea nu se întâmplă niciodată „între timp”, ci, mereu, „acum”. Am adus-o într-un prezent continuu din care nu am de gând să evadez.

Femeile nu mă iubesc. Văd în mine o amenințare. Văd bine. Chiar sunt. Mă urăsc pentru că mă invidiază. Nu mă scot din „curvă” pentru că sunt ceea ce ele nu au avut niciodată curajul să fie - sau măcar să se prefacă că sunt. Mă desconsideră pentru că prezența mea le împropătează conștiința ratării. Dacă aș fi empatică, mi-ar fi milă de ele. Chiar și așa, nu aș

avea cum simți compasiune, dar ceva milă probabil că aş storce. Dar nu sunt. Atitudinea lor nu mă jigheşte. Nu are cum să te jighească cel mai mare compliment pe care o femeie îl poate face altei femei. Atenția lor, timpul pe care mi-l dedică, faptul că nu au puterea să mă ignore, ei bine, toate acestea trădează o admirație adânc ascunsă, acolo unde conștient nu mai au acces. Problema autolimitării lor nu este problema mea. Și, de cele mai multe ori, nici a soților lor.

Nu am simț moral, mi s-a strigat. Eu am simțul vieții, femeie! Dacă simț moral înseamnă să rămân pe loc, într-o decizie ce s-a dovedit greșită imediat ce am luat-o și să-mi refuz șansa de a trăi și de a mă bucura liber de toate experiențele vieții, atunci, nu, mersi, nu am nevoie de simț moral. Eu încep acolo unde ți se termină ție resursele, femeie cu simț moral! Nu mă bag peste tine, nu te dau jos din patul conjugal. Tu ești deja acolo, pe covor, chiar dacă poate încă nu știi. Sau refuzi să accepți. Din nou, problema ta. Când o altă femeie ți se strecoară în budoar nu este pentru că a găsit ușa deschisă și și-a făcut de lucru să intre, ci pentru că a primit o invitație expresă, pentru a ocupa un loc, un rol, de obicei, gol de prea mult timp.

R a ajuns mai repede decât credeam. Probabil că a riscat, a condus ca nebunul, nu exclud vreo amendă, numai ca să răspundă mai repede chemării mele. La întoarcere, în schimb, va conduce foarte încet, ca să prelungească cât mai mult timpul petrecut împreună.

R mă iubește. El știe că am petrecut noaptea cu un alt bărbat. Dar e fericit să vină să mă scoată din ghearele lui. R își imaginează că este Făt Frumos-ul meu pe cal alb, acela pe care toate femeile îl așteaptă și căruia eu i-am închis de prea multe ori ușa în nas, acela care, din cauza mea, a căzut de nenumărate ori din șa și care, datorită mie, s-a și ridicat tot de atâtea ori. Suntem prieteni cu beneficii. Așa, și?

Nu, nu sunt amanta ideală și nici nu mi-am propus să reprezint vreun „ideal” pentru cineva. Nici măcar pentru mine însămi.

- Ești bine?

R este îngrijorat pentru mine. Nu înțeleg sensul întrebării lui. Tocmai am coborât din patul unui bărbat bun. Surprinzător de bun, așa cum nu am intuit că ar putea fi niciodată de când ne cunoaștem – nici măcar atunci când eram îndrăgostită de el – na, că mi-am adus aminte - și R mă întreabă dacă sunt bine? Sunt prea bine, așa că fug.

- Absolut! Unde mergem?

- Unde vrei...

Știm amândoi unde vom ajunge, dar ne prefacem că nu știm. Și începem tachinarea cu o ieșire în orașul ăsta nou. Nu mă întreabă nimic altceva. Nu are nevoie să mai știe nimic din ce s-a întâmplat și a murit deja, are nevoie să știe că acum, aici, e cu mine și îi ajunge. Și el trăiește tot acum. Dacă am ști să facem asta cu toții, numărul oamenilor fericiți ar crește îngrijorător.

Mergem și mâncăm ceva, apoi îmi propune să luăm o cameră la un alt hotel. Refuz. Nu am de gând să clonez o experiență anterioară.

- Ne întoarcem acasă. La tine, îi spun, și fericirea lui nu are margini.

Între timp, tot sună telefonul. E C. Nu pricepe. Sau știe că mă tentează. Încearcă marea cu degetul. Știe că riscă să fie tras cu totul în adâncuri, însă mizează pe forța lui de a se înfige puternic în pământ și a mă trage pe mine, cu totul, în lumea lui. Cu totul, e mult spus. De aceea se avântă. Ar trebui să încep să mă tem?!

- Ești bine?

R insistă cu întrebările lui enervante. Nu-i răspund. Mă uit la el. Dacă aș fi știut să-l iubesc, aș fi avut parte de o fericire domestică la care multe femei visează. Eu nu. Așa, ne alegem cu câteva partide de amor și gust de nisip în suflet după. Îl clătim cu o șampanie scumpă – nu știu de unde, dar mai mereu scoate câte o sticlă... Se străduiește să mă impresioneze, o știm amândoi. Culmea e că sexul cu el e bun, consistent, îndestulător. Mă umple, mă împlinește. Omul e făcut să fie soț, iar eu să fiu veșnică amantă. Însă acum chiar am nevoie de el. Trebuie să-mi spele mirosul lui C din piele, să-mi clătească imaginea lui de pe retină și să-mi frământa aceleași locuri în carne, ca să pângărească atingerea lui. Am nevoie de o cură de dezintoxicare de C. Nu e obligatorie, nu e grav, însă prevenția nu a omorât pe nimeni. Dimpotrivă!

Pe drum, vorbește mult. R are acum impresia că suntem un cuplu. Să zicem, deschis. Sau un cuplu în care ea calcă mereu strâmb și el iartă mereu, că doar ne-am împărțit sarcinile. Și chiar de-ar fi așa, m-ar ierta de fiecare dată dacă eu, până la urmă, aș accepta ideea de a fi iubita lui. Mă bufnește râsul la aceste gânduri, iar lui îi crește temperatura, crede că e datorită lui, și nu din cauza lui. Nu am chef de jocuri erotice și... totuși.

Întind mâna către schimbătorul de viteze al mașinii și pun mâna pe mâna lui. Încep să-i mângâi mâna încordată, apăsat, cu mișcări blânde, dar cu intenție. Îl simt. Mâna mea nu pleacă mai departe, rămân doar acolo, însă gestul meu îl stârnește teribil. Nu am reușit să înțeleg niciodată cum de atingerea mâinilor noastre reușește să ne excite atât de mult, căci curentul electric care l-a străbătut pe el a ajuns și la mine. Doar cu el se întâmplă asta. Păcat că nu este suficient și nu ține loc de ce-mi lipsește când suntem împreună...

Se uită la mine cu subînțeles și îl aprob din ochi. Am ajuns să nu mai fie nevoie de cuvinte între noi, la naiba... și tot degeaba. Oprește mașina într-o parcare, în marginea unei păduri. Ne dăm jos precipitat și pornim pe jos, unul lângă altul, printre copaci. Nu e nevoie să ne ținem de mână, dar e nevoie să ne afundăm cât mai departe de trafic. Ajungem la un mic luminiș cu iarbă retezată fin. Își trânteste haina pe jos, mă trage spre el cu un gest scurt, puternic și blând în același timp - oare cum face asta? - un gest care mă emoționează de fiecare dată pentru că simt concentrate în el toate sentimentele lui pentru mine. Dar nu mai e timp de introspecții,